

Tærsteværker, som nu benyttes overalt i Landet baade paa store og smaa Bøndergaarde. Jeg tror ikke, at Forslaget er retfærdigt over for disse, men da dette er om-
talt, skal jeg ikke komme tilbage dertil. Derimod skal jeg gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Anvendelsen af andre, smaa Maskiner. Der anvendes jo almindelig i en hel Masse Bedrifter ganske smaa Maskiner, det være sig nu Maskiner, der drives ved Gas, Petroleum eller Electricitet, og der bliver jo flere og flere af den Slags, som Tid efter anden finde Vej til de ganske smaa Bedrifter og anvendes selvfølgelig med ikke saa ganske lille en Fordel. Hvis nu dette Forslag blev til Lov, vilde det rimeligvis komme en Del af disse Smaaindustrier paa tværs, fordi det er sædvanligt, at der er en stadig Stiften af Arbejdshjælp paa mange af disse Arbejdsomraader. Man vilde der komme i samme Forleghed, antager jeg, som man kommer til at staa i over for Benyttelsen af Tærsteværker og lignende Maskiner. Og hvad angaar Anvendelsen af Kraner, Hæjseværker og lignende, tror jeg ogsaa, at Lovforslaget, hvis det blev til Lov, vilde komme adskillige Erhverv paa tværs, vilde komme til at ramme paa en Maade, som man egentlig ikke i Djebliffet fra Forslagsstillerens Side har gjort sig ganske klart. Det er meget almindeligt, at man bruger Kraner til Skovbrug. Hvor man har Bønderkov i større Udstrækning, ligger Bønderne sig meget almindelig sammen om Anstiftelsen af en Kran, fordi det letter Arbejdet ganske betydeligt i Tilfælde af, at man skal læse større Blokke og slikt. Naar nu en Mand sender sine Karle ud i Skoven for at hente en saadan Blok, og han for at faa den læst paa Vognen skal benytte Kranen, vil han være nødt til at sørge for at have sine Karle assurerede, forinden de køre i Skoven og benytte denne Kran, thi har han ikke gjort det, og der sker et Ulykkestilfælde, kan Følgen blive, at han kan isalde en Erstatning af indtil 3,600 Kr. Men i og for sig er det en Urimelighed, at den paagældende skal have sine Karle forsikrede af den Grund. Det træffer jo kun et Par Gange i Aarets Løb, at hans Karle netop have et saadant Arbejde for. Hæjseværker har man ogsaa i en Masse Bedrifter, hvor man ikke sør har tænkt paa at skulle have sine Folk assurerede, og man anvender dem ogsaa mange Gange efter lange Mellemrumms Forløb, saa at man ikke tænker paa, at man skal have sine Folk assurerede, netop paa Grund af at de skulle bruge den Slags Redstaber. Hvad nu den anden Del af § 2 angaar, den Del, der egentlig ikke er Forsikring, men kun

Understøttelse, maa jeg sige, at jeg ogsaa tror, at disse Forsørgelsesbeløb, som skulle udbetales derefter, ville falde ganske urimeligt over paa Landbruget. Men det er der allerede gjort opmærksomt paa, og jeg behøver altsaa ikke at komme videre ind paa den Ting. Der er jo peget paa, hvorledes Landsbyhaandværkeres Svende f. Eks. — og der findes et betydeligt Tal af Haandværkere ude paa Landet — vilde falde over paa Forsørgelsen, der udelukkende skal præsteres af Hartkornet. Det er jo ikke almindeligt, at Landsbyhaandværkerne sidde med noget videre Hartkorn, og altsaa vilde de blive aldeles fri for at yde noget som helst til Forsørgelse af deres Folk. Men jeg synes, der er en Urimelighed i § 2 over for de smaa Mestre. Naar en af disse smaa Mestre blot holder en Dreng til Medhjælp, falder han helt uden for Understøttelsen, hvorimod en Smaamesters Folk, hvis han ellers holder flere, fuldstændig falde ind under Understøttelsen. Denne Mand har det jo mange Gange ikke nær saa godt som sine Folk, og jeg synes derfor, det kunde være rimeligt, at ogsaa denne Mand faldt ind under Lovens Bestemmelser. Saa vidt jeg erindrer, er der imidlertid ogsaa fra anden Side gjort opmærksom paa dette (Afbyrdelse af Bramsen). Det erede Medlem fra Aalborg siger, at han falder ind derunder, men jeg er ikke i Stand til at se, at han falder ind under Lovens Bestemmelser, naar han har Medhjælp og altsaa er Arbejdsgiver. Men dernæst er det jo saaledes — i hvert Tilfælde forstaar jeg det saaledes —, at alle de, der ere forsikrede under Forslagets § 2, Nr. 1 — de, der altsaa ere i det Tilfælde, at deres Arbejdsgivere efter Forslaget, hvis det blev Lov, vare tvungne til at holde dem assurerede — ikke alene falde ind under Forslagets § 2, Nr. 1, men tillige under Nr. 2 i § 2, idet Arbejdsgiverne kun holde dem assurerede, medens de ere paa Arbejdspladsen. De Ulykkestilfælde altsaa, som for deres Bedkommende indtræffe uden for Arbejdspladsen, vilde falde ind under den anden Bestemmelse i § 2. I mange Tilfælde faar altsaa Industrien ikke sine Arbejdere til egen Forsørgelse, men de falde ogsaa over paa det offentlige. Saa naar det

Rettelse.